

Scène uit *For the Time Being*.

Foto Jochem Jurgens

Op een desolaat industrieterrein zuigen dansers hun publiek de leegte in, naar een wereld los van de hectiek van alledag.

For the Time Being
Theater
★★★★*

door Schweigman & en Slagwerk Den Haag. Regie: Boukje Schweigman. 6/8, Theaterfestival Boulevard, Den Bosch. 7/m 12/8, daarna tournee.

Boukje Schweigmans fysieke theater heeft een wonderlijke intensiteit en zorgvuldigheid.

De busrit van het drukke festivalhart van de Boulevard in Den Bosch naar het 's avonds desolate bedrijventerrein De Vutter tekent al wat er in de voorstelling *For the Time Being* met je gaat gebeuren. Je wordt een leegte ingezogen, een wereld los van de hectiek van alledag. Waar je stilstaat bij de tijd. Voor nu, zolang als het duurt.

Boukje Schweigmans fysieke, woordeloze theater is weer pretentieloos, poëtisch; een fijne combinatie. Uiterst doordacht, maar aan de buitenkant spontaan en speels. Wat je ziet, hoort en soms ook voelt (de wind die een langstrennende danser veroorzaakt) of ruikt (zweet), is feitelijk en reëel, maar heeft een wonderlijke intensiteit en zorgvuldigheid.

In de lege loods op De Beverspijken 20c laten dertien performers je de verschillende kwaliteiten van tijd voelen. Als wassen beelden staan ze daar, in allerlei poses van gestolde beweging. De enige spelbrekers zijn rollende tranen van het staren en trillende spieren. Het is een stilstand die het publiek juist doet bewegen, als slenterende museumbezoekers. Een beetje ongemakkelijk, want hoe lang mag je, moet je, hoor je, kun je, wil je blijven kijken naar één zo'n figuur? En van hoe dichtbij?

Na deze mooie, ietwat voor de hand liggende start als het gaat om het tastbaar maken van tijd, wordt *For the Time Being* spannend. Vanuit het niets wordt er opeens gerend en even plotseling weer gestopt. Eerst individueel, ogen-

schijnlijk zonder logica kriskras door het publiek heen, dat om botsingen te voorkomen nu compleet verstijft. Vervolgens als groep, een krioelende, dringende massa lijven, van lichtvlek naar lichtvlek in de verder donkere ruimte.

De energie is afwisselend explosief en implosief, maar altijd onvoorspelbaar en gejaagd, een naar gevoel dat in je maag gaat zitten. Ook de nuttelosheid van al dit (lees: ons) rennen en vliegen, dringt zich op. De enige zekerheid van het hier-en-nu is je ademhaling. Die kan niet in het verleden of in de toekomst plaatsvinden. Toch is het muzikale intermezzo dat Schweigman ervan maakt evenmin geruststellend; een syncopisch hink-stap-sprong gehijg.

Samen met Slagwerk Den Haag, dat een bescheiden, steervolle rol vervult, keert hierna het tij. De dansers spelen niet meer voor ons, maar met ons. Intieme een-op-een-interacties waar toe menig toeschouwer zich laat verleiden - tot samen in één colbert kruipen aan toe-gaan vooraf aan het gezamenlijk bouwen van een burcht, een schuilplaats, een plek waar de tijd alleen en helemaal aan ons is. Meer verklappen is zonde. Maar het is briljant wat er kan ontstaan én gebeuren als tijd dan wel energie geen ongeleid projectiel meer is, maar gericht wordt ingezet.

Mirjam van der Linden